

ստիւնը իրեն էր աղօթողներով Մաղթան-
քից յետոյ յորհեալքը ձերմ ցոյցներն ա-
ռարկայ դարձաւ: Քաղաքային տան մէջ
ահապին բազմութեան ներկայութեամբ
Սենկերիչին յանձնուց հասարակութեան
կողմից նրա համար գնուած Օրլինգո-
րեկ կալուածի տիրապետութեան թաղ-
թը: Յորհեալքին մատուցուցին ահապին
քանակութեամբ ուղերձները և թանկա-
զին ընծաները: Կարգացուցան ուսու-
գրողներն սկսեցին Պետերբուրգի մի
խումբ բանաստեղծներն ուղերձները և
այլն: հետագային էլին ուսուցչուած ուսու-
ցաց պարբերական շատ հրատարակու-
թիւններն կողմից, ուղերձներ էլին ու-
ղարկել արտասահմանի ընկերութիւններ,
ամերիկեան մամուլը և արտասահմանի
մի քանի համալսարաններ: Յորհեալքը
մի գեղեցիկ ճառ արտասանեց, որի մէջ,
ի միջի այլոց, ասաց. «Պետերբուրգում եմ
խօսքերով արտայայտել իմ ցանկութեամբ
կին ժամանակներում այսպէս վարձատր-
ւած էին պատերազմի դաշտում քաջա-
թիւնները գործած գինուորներին, իսկ
այժմ պէտք է ծառայել հասարակու-
թեան ամենօրեայ յամառ աշխատանքով:
Աստուած օրհնեց իմ աշխատանքները:
Մի բան էր պակասում ինձ—հող: Մեր եր-
կիրը տալիս է ինձ այդ հողը: Որտեղ
գտնեմ երախտագիտութեան համապա-
տասխան գործը խօսքեր: Մտախ խորքի
բացակայութիւնը եմ—չորհրդակալ եմ և թող
պարկ այդ ժողովրդական մեծ սիրտը,
որ կարողանում է այդպէս զգալ այդպէս
վարձատրել: Երեկոյան հանգիստը
ներկայացում պիտի տեղի ունենար, յե-
տոյ ևս:»

— Խմբագրութիւնն ստացաւ Գիւս-
ա. քա. Աղանակի 1901 թուի պա-
տի օրացոյցը: Գինն է 50 կ.

ՄԵԶ ԳՐՈՒՄ ԵՆ

ՀԱՄԱՐՈՒՄ. — Վերջերս մի քաղա-
քի միակ հայոց եկեղեցում մի նորու-
թիւն է մտքած, հետեւելով մոլորին: Մեր
եկեղեցում շարունակ եւն նստարաններ
կեկողից յաճախողների համար, որպէս
զի հետաւորները ժամատարութեան,
սրբազան արարողութիւնների միջոցին
նստարանների վրայ բազմած աղօթիւն...
Չգիտեմ այս նորամտութիւնն ուրիշ
գաւառական քաղաքներում էլ մտքած
թէ ոչ, բայց ճանաչում պէս յետ ընկած
սեղանը այդպիսի մի նորամտութիւն
մի տեսակ գայթակղութիւն է առաջ
բերում, և չենք կարծում, որ մեր եկե-
ղեցու օրէնքների համաձայն լինի: Այդ
մասին ցանկալի էր լսել «Նոր-Դար»-ի
ձայնը:

Թ Ա Տ Ր Ո Ն

Օպերները ինքնապաշտօն արքունական
թատրոնում շարունակուում է, կարելի է
ասել՝ սպասուածից աւելի աշխուժեցում:
Թատրոնը սովորաբար լինէր է լինում
հասարակութեամբ, այն ինչ կարելու
էր, թէ թատրոն յաճախողները քիչ լըին
նրա: Նախ, որ այս սեղանին հրգիչները
խումբը, ընդհանուր աւամբը, անշան է,
և երկրորդ՝ ազնուականների թատրոնում
գործող օպերաներին խմբի մըցումը
կարող էր զգալի իւր կողմը բաշխ թա-
րոն յաճախող հասարակութեան մեծա-
մասնութիւնը:

Բայց ինքն յոյս տուց, որ օպե-
րաների խմբի մըցումին անկասելի
է մուտ գրել գլխաւոր պատճառն այն
է, որ օպերաների խմբի մէջ էլ պա-
կասում են քիչ շատ ուշադրութեան ար-
ժանի ձայններ: Է՛հ, երբ երգիչները ձայն
չունենէին լուս է յաճախել արքունական
թատրոնը գնել թատրոնը բանի նման
է,— մտածեց հասարակութիւնը: հաւա-
տարիմ մնաց արքունական թատրոնին:
Պէտք է ասել, որ թէ արքունական
թատրոնի վարչութիւնը և թէ օպերիստ
ները կառավարչը խմբի անսամբը
մասին հողում են, ինչպէս և զեկուրա
ցիաների, պարերի, խորհրդի մասին, բայց
երկուսն էլ պակասում են տննորդ եր-
գիչներ:

Օպերների խումբը մի խտրակցի, քա-
ւականին գործը և լուս ձայնով տննոր-
դութիւն, նա էլ գնաց առաջ տնում էին,
որ Պիկա-լուզան հիւանդ է և յետոյ
իմացանք, որ հիւանդութեան պատճա-
ռով հեռացել է խմբից:

Այս սեղանին օպերների ներկայացման ա-
ռաջին տննորդ տեղը մնաց Բորիսենկովին:
Մենք մինչև օրս չհասկացանք, թէ դա
ինչ տննոր է. աւելի ևս չհասկացանք
նրա համար շատուած գովասանքների
միտքը: Բորիսենկովին ձայնն այն տեսա-
կիցն է, որ մարդ երկար ժամանակ յուսն
լսելուց յետոյ է խմանում, որ նա տն-
նոր է. երբ նա սկսում է երգել,
այնպէս է թուում, թէ նրա կոկոր-
դի մէջ բաժրակ են ցցել, իսկ
երբ նա անբարդութիւն ունի Կամիսոն-
կու պէս լուս և զօրեղ ձայն ունեցող
(բարիտոն) երգել հետ երգելու, այն
ժամանակ աչքերով միայն իմանում ենք,
որ նա երգում է:

Այդ պատճառով առանձին հետաքրք-
քութեամբ ներկայ էինք երեկուայ,
զեկու. 13 ի ներկայացման: Խաղում էին
Վերդիի յայտնի «Րիգուլետտ» օպերը:
Հերցոգի դերը կատարում էր նոր հա-
ւիրուած տննոր Մոնդիկովին: Խաղացի
երգիչն իւր առաջին դերիւտի համար
ընտրել էր հերցոգի դերը և երգում էր,
ի հարկէ, խաղալով:
Պէտք է այստեղ փակագծի մէջ ա-
սենք, որ շատ անյարմար բան է, երբ
երգիչներն մի մասը մէկ լեզուով է եր-
գում, միւսի միւս մասը կամ միւսն ուրիշ լե-
զուով: աւելի անտանելի է, երբ մէկն
խաղերէն է երգում. այդպիսով ուրիշ
լեզուով երգողի արած աղգեցութիւնն
անխորթելի է լինում, քանի որ իրարից
լեզուն երգիչների լեզուն է, և ինքը՝ սի-
րուն լեզուն առանց երգելի էլ երգում
է...

Մոնդիկովին իւր երգով ու մաներ-
ներով և ձայնով յիշեցնում է մեզ եւրո-
պական լեզուն և իտալական երգիչնե-
րին: Նրա ձայնը բաւականին բարձր է,
մաքուր. ձայնի մէջ մտաւ կայ և այդ
երկաթ է: Սկզբում երկուստեք երգի-
չը խաժութիւն արաւ, տառապանք իրեն
նոր հանգամանքների մէջ զգալով, բայց
յետոյ այդ օպերայի յայտնի «Երեւոյ եր-
գով» գրաւեց ամբողջ հասարակութիւնը,
որով և ստիպուեց մի քանի անգամ կրկ
նելու այդ հատուածը:

Մի պակասութիւնն նշմարելի եղաւ
նրա ձայնի մէջ. ձայնը խիտ բարակ է
և այդ պատճառով էլ այն սպասելի նեւ-
բործութիւնը չէ անում, ինչ որ
կարճում էինք. և այդ բարակու-
թիւնիցն է, որ տեղ-տեղ այն աստի-
ճանի սուր է լինում, որ ալանջ է կո-
կում. բայց և այնպէս մեծ ախորժանօր
մենք լսեցինք նրան, և այս էլ ասենք,
որ եթէ նրա ձայնի մէջ այդ բարակու-
թիւնը չլինէր, նրան կարելի է հիմի-
կուանել համեմատել երեկոյ Մացիու-
սի: Երգիչը դեռ շատ երիտասարդ է,
զույց է ժամանակի հետ նրա ձայնի զիւա-
նողն ընդարձակում:

Յամանայն դէպս սպասում ենք նրա
երկրորդ, երրորդ դերիւտին:

Երկր ձայն չունեցող երգիչներին
գովող ընցնեցնողները Մոնդիկովինի
համար լուս բան չպիտի ունենան ասելու:

Մ Ե Ր Կ Ե Ա Ն Ք Ի Յ

(Նոր-Նախկիններ)

Հասարակութեան մէջ լսատկուցութեան
առարկաներէն մկին ալ քաղաքային ա-
ռաջիկայ ընտրութիւններու խնդիրն է:
Սովորաբար պոռոտախօսութիւնը մեր
կենտրոնականներու յատկութիւնն է,—
գործէն հետեւ կանգնած ընտաղատել,
դատաւիտել գործիչներուն՝ զիւրի գործը
է ի հարկէ, բայց գործի մէջ—այդ ար-
դէն բոլորովին այլ խնդիր է:

Միւր ներկայ քաղաքային խորհուրդը—
կենտրոնական անունն ունի: Եւ արդարեւ
միմ մտաւոր ինտելիգենտ անհատներէ
կրթագիւնայ:

Բայց հարցուցէք, ինչ արաւ այդ խոր-
հուրդը. ինչ նորութիւն մտուց, ինչ մի
նշանակալից արժանի գործ արաւ: Եւ
ոչինչ:

Կը ցաւինք, անկեղծօրէն կրցաինք
կենտրոնական գումայի Դասոն տեսնելով:
Կրցաինք անուամբներու արդարացի
ընտաղատութիւնը լսելով:

Եւ ահա կրկնուող վերստին քաղա-
քային խորհուրդը իրաւասունքը ընտրել
ուելի միջին, վստահական դատակար-
դէն:

Եւ միթէ իրաւունք չունի հասարա-
կութիւնը գանգատ բառնալու, իրաւունք
չունի դժգոհելու, երբ կրտսնէ, որ քա-
ղաքային բոլոր պաշտօնները բաժանուած
են իրաւասունքներու մէջ:

Հաշիւ առնող իրաւասուն է. հաշիւ
առնողը գործեալ նոյն իրաւասունն է:
Նախահաշիւ կազմողը, ծախսեր նշան-
կողն իրաւասուն է. հաշիւ տուող, ծախ-
սեր առնող—գործեալ նոյն իրաւասունն է:

Ենկանն չի թուիք այս գումարիւնը:
Բնականաբար քաղաքագլխի ընտրութիւն
ևս պիտի լինի: Ներկայ քաղաքագլխը
պ. Խաթընիսեանն է—մի խոհեմ և զինջ
մարդ: Բայց ոչ մի եռանդ, ոչ մի գործ-
ցոյց չտուաւ: Գուցէ այն պատճառով էր,
որ իւր պաշտօնավարութիւնը կարճատե-
լի լինելով՝ չցանկացաւ ծանրակշիւ գործի
ծնունդներին: Եւ արդարեւ մեր քաղաքա-
գլուխն ամենայն օր առաւօտեան ժամը
9—2 իւր պաշտօնի մէջ է, կրտսեր, որ
ինչ-ինչ ծրագրերն ունի կազմած, բայց
կրթութեամբ իւր գործը զենել ժամանակի
սղոթեան պատճառաւ:

Իսկ անելու գործ չաւ կայ:

Ահա կալուածական խնդիրը: Վստուց
կարիքի կրկնացումը քաղաքին հողերը, որ
մօտ 22,000 դեռեալին են, նոր ի նորայ
բաժնեւորութեամբ բաժանել, կանոնաւոր պը-
լաւի տակ ձգել, ստուգել: Այդ հողերը
մեծ մասամբ վարձու կրտսերին չըջկայ
հայ գիւղացի: Գիւղացի, թէ հին տա-
նը լոկ թղթի վրայ մնացած է և իրա-
պէս հողերը վարձու կրտսերին բուրդո-
վին այլ հոգանկով:

Ահա քաղաքի լուստու ութեան խն-
դիրը: Գրգռութեամբ, թէ մեր քաղաքը
կրկնական լոյս ունի: Այո, բայց միայն
կեղծողական երեք փողոցը և այն ևս
մինչև կէս դիշեր, մինչդեռ կողմնակի և
միւս փողոցները կիսախաւարի մէջ կը-
նիւնեն:

Ահա քաղաքային աղանդութեան
խնդիրը: Իրաւունքի 4—5 բնակչան
մէկ գիւղերապահ ունի, որ ամբողջ գի-
շերը կը ընկնէ անըն, բայց դարձեալ գո-
ղութիւններն անպակաս են: Ո՞վ կը զննէ
գիւղերապահներու վրայ քաղաքի կողմնէ:
Քաղաքային ամսական վարձը կրտսեր,
բայց ապահով չին գարձալ, թէ առա-
ւօտը դարձեալ տուել մեղակցած չը-
պիտի գտնեն:

Ահա մաքրութեան խնդիրը: Քաղաքը
հաղանքը կը ծախսէ թատրոնի վրայ,
նոյն իսկ այժմ ես ամեն մի ներկայաց-
ման միջոցին հարկերն կը մտնէ, բայց
միւրցիներու մաքրութիւնը թողած է ժո-
ղովրդի վրան: Տան տէրը, հարուստ թէ
աղքատ, պարտաւոր է փողոցները սրելի,
մաքրել, ձիւնը հաւաքել, սառոյցը կտա-
րել, թափել տալ: Քաղաքը հարկը
հաղանքը կը ծախսէ նաւթեմբմայալ չի-
նելու վրայ, բայց չունի քաղաքի մէջ
հասարակաց վայրերու համար արտաբ-
նոց, որ հաղաւարտ գիւղացիք ամբողջ
օրերով վաճառանոց մտնելով, հաղաւարտ
խաւով վաճառներն անէն դուրս ժամանակ
անցնելով, կարողանան իրենց պէտքերը
հոգալ: Եթէ չենք սխալի՝ միայն երկու
հատ կայ այդպիսին: Եւ այդ է պատճա-
ռը, որ ամեն մի խաղաղ տեղ, ամեն
մի ոչ բաղաձայն անկիւն արտաքին եր-
գանայ: Քաղաքը չունի կոյուղի...

Բայց քաղաքն ունի սպալատակ—
տանտէրերու հաշուով, քաղաքն ունի
ծառապան բոլոր փողոցներու վրայ—
տանտէրերու հաշուով, քաղաքն ունի
տեղիֆոն—ամենաբարձր, թանկ գնով
միայն հարուստներուն մտաչիլի, քա-

ղաքն ունի քարած գետակ, որ անօ-
կաւտ է բոլորովին Միակ յալմարու-
թիւնը, որ քաղաքն ունի և հասարակ
ժողովուրդի համար մատչելի է—այդ ձիւ-
քարն է և ջրմուղը:

Քաղաքն ունի նաև հասարակաց գրա-
դարան, ուր միայն քանի մը լրագիր-
ներ կը տարածուին, իսկ կարեւոր գրքերու
կատարեալ սով է, և նախկինահայն, հար-
կաւոր դէպս, Ռատով կը գիմէ—եթէ
կարիքը ուստաց հրատարակութիւն-
ներու կը վերաբերուի, իսկ հայե-
րէն գրքեր—Աստուած տալ: Բայց ո՞վ է
է ուշադրութիւն դարձնող այդպիսի
պէտքերու վրայ, երբ մէկ հասարակ յու-
րան (գրաքին) իսկ չկայ ջուր խմելու
համար, իսկ գրաքանդ՝ քաղաքավա-
րութիւնը շատուած կը սեպէ, և ըն-
թեցողաց յարմարութիւն տալը—աւե-
լորդ առաքելութիւնը...

Ճատ կարեւոր է նաև մեր չուկայի ա-
ւետուրի գործին կանոնադրութիւնը—
չաւտ աղքատներ, որ մուրալու գեղե-
ցիկ և ձեռնաւոր սովորութիւնը սեպակա-
նած չեն և 5 բ. ապրանք ունենալով
հնար կը նիւթ են գիւղական պահելու,
ստիպուած են ծանր տուրք վճարել,
մինչ անգին աւելի ծանրակշիւ սայլու-
նը երկար շաքիքը կանգնեցուցած, ձին
ալ գիշեր-ցիւրի կողքին կապած, հա-
րկներու առուտուր կանեն և ոչինչ
չեն վճարել. ինչու,—որովհետև չուկա-
յին մէջ իրաւունք չէ չըջկայ գիւղերէն
եկող գիւղացիներէն տուրք առնել. իսկ
այս հարկները գիւղական կը ձեռնան...

Քաղաքի փողոցները սալալատեալ են,
ծառերով զարդարուած, տարբական և
միջնակարգ ուսումնարաններով հարստա-
ցած, բայց անգին տեսէք քաղաքին հե-
ռաւոր թաղերը—ոչ քաղաքացի կայ, ոչ
ծառաստան, իսկ Ս. Խաչ վանքին կից
եղած աւանը, որ նոյնպէս քաղաքի մա-
սը կը համարուի,—ստանան անգամ ուս-
քը կը կարգէ, իսկ գիւղականը և ոչ անե-
րէն դուրս ելնել կը կարողանան: Մօտ
60 տուն է լսածներէս այդ արտաքանքը,
—բայց մասալ սերունդը կը մեծանայ
անբան անտունի նման. ալքէ հետեւ,
մտքէ հետեւ: Միթէ ո և է պաշտօնեայ
կայցիլ՝ այդ քաղաքայիններու աշխա-
քը, որի բնակիչները հողագործ են—
բայց հող չունին, քաղաքացի են—բայց
քաղաքի յարմարութիւններէն և ոչ մին
ունին. մինչև անգամ տարուայ վատ և
դանակներում—ցիւրերու և բուրբուր
ժամանակ—քաղաքին խաղաղ կը կրա-
տուին: Ժողովուրդն աղքատ, թշուառ,
օր կը դատուի, օր կուտեն, և վնայ այն
ուտելուն: Քաղաքային վարչութիւնը
ժամանակ առ ժամանակ բաժնի կը հա-
նէ քաղաքի աղքատներուն—քաղաքի
կը բաժանէ, աղքատ դատակց ուսման
պէտքերը կը հոգայ նոյնը կանեն նաև
բարեգործական հասարակութիւնները...

Բայց այդ ամենն մօտ չունի արտաբ-
ձանի (Ս. Խաչի աւան) ժողովուրդը:
Ինչով կարելին, ինչպէս կարելին ա-
գանք... Վնայ, մի հարցուցէք: Մարդկա-
յին թշուառութեան արեւմտեւ պատկե-
բուն այնտեղ կը գտնէք:
Իսկ մեր քաղաքի կառավարիչները
քաղաքային պաշտօններն իրար մէջ կը
բաժանեն:

Ինչ չաւ ուրեմն հասարակ ժողովու-
րին, եթէ քաղաքը 22,000 դեռեալին
արեւմտեւ հող ունի:
Ի դէպ, մէկ ժամանակ քաղաքային
վարչութեան արեւմտեւութեան տակ
գումար մը թողած էր քաղաքի և իւր
արտաքանքի (Ս. Խաչի աւան) մէջ ձո-
րին վրան կամով ձգելու համար, որով
ձանապարհս պիտի դերանար և կարճա-
նար: Ինչ եղաւ այդ գումարը, ուր գոր-
ծաղութեամբ:

Քաղաքի պէտքերու մասին շատ բան
կարելի է գրել բայց ինչ օգուտ գրելէ,
երբ զոյն գործադրող չկայ:
Մենք անհաճութեամբ կը սպասենք
քաղաքային ընտրութեանց, Բայց մինչ
այդ՝ պէտք է նախօրոք պատրաստուել
և այնպիսի իրաւասունքը ընտրել, որ

ընդունակ լինին ըմբռնել մեր կարիքնե-
րը, մանաւանդ հասարակ, չբաւոր դա-
տակալի կարիքները: Իսկ մեր քաղաքի
ժողովուրդը մեծ մասամբ չբաւորներ
կամ միջակ մարդիկ են:

Յ. Պ.

Թ Ա Ք Ա Յ Ց Ո Ւ Թ Ի Ե Ն Ե Ր

Ն Ա Մ Ա Յ Ք Ր Ա Ն Ս Ի Ա Յ Ի Յ

(Նոր-Պարս-ի թղթակցից)

ԲՈՒՐՈՒՆԵՆ ԳԱՆՏ 14 ԴԵԿՏԵՄԲԵՐ 1900

Հասարակական կարծիք, թէ՛ արգա-
րութիւն. ահա այն ծանր դիմումը, որ
երեկուան նիստին դրուած էր ֆրան-
սիական կառավարութեան և ազգի ա-
ռաջ պարլամենտական նիստում: Ինչ է,
այսպէս անուանուած, հասարակական
կարծիքը, այդ հաղաղակցիւն փշապը,
որ ոչ խիղճ ունի, ոչ գիտակցութիւն.
արգեւօր պէտք է զեկավարուել ամբողջ
կարծիքով, պէտք է նրա համար գոհել
արդարութիւնը, արդարադատութիւնը:
Մի հասարակ, պարզ մարդ շատ դիւրու-
թեամբ կը պատասխանէր այդ հարցին,
բայց ֆրանսիական պարլամենտում այդ
հարցը վճռուելու համար օրեր էին
պէտք և ճառերի ու վիճարանութեանց
հնդիք:

Ես արդէն անցեալ թղթակցութիւն.
ներս մէջ գրել եմ ֆրանսիական կա-
ռավարութեան այն նոր օրինագիծի մա-
սին, որ անուանուած է «Ընդհանուր նիւ-
ման կամ ամենատիկ ծրագիր»: Այդ ծը-
րագիրն առաջարկուած էր սենատի և
ներքին գործերի նախարարութեան
պատգամաւորների վերջնական ջնու-
թեան և հաստատութեան:

Բայց ինչ է պահանջում այդ հասա-
րակական կողմած կարծիքը, այն կար-
ծիքը, որ մի քանի ինտելիգենտներ ստեղ-
ծել են և ժողովրդականացրել: Պահան-
ջում է, որ արդարութիւնը քաղաքի ու
որ դրայֆուստան դատն այլ ևս չկընա-
նարգուի, որ կը դիւրեցնէր, սուտ վկա-
ները, խաղաղներն անաղք սինին չըն-
տապարտուին: Այդ էր նախօրեային ան-
բից, այդ էր նրանց հարայի, լոյս
ու շիւանի միակ նպատակը: Դրայֆու-
ստան դատի վերանորոգման դէպքում
նրանք յիւրախիսութիւն էին սպառնում
և ժողովրդին արտաբնեցնում էին օտար
միջամտութեան և այն էլ դիմումը մի-
ջամտութեան արհաւիրքներով: Օրէնքի
տան ժողովուրդը պարտաւորութիւններ
էին տեսնում հանդիսաւոր մուտք գոր-
ծելու Պարլը, գերուկեղեան խումբը
թշուառութեամբ էր հասարակութեան ու-
ղեկ ու սերունդ հրէաներից աղաւա-
րութիւն քաղաքի: Միջադարձի աղաւա-
րութեան կարապետ համարուող ֆրանսի-
յում հաղահրէյայ իրենագիւր կողմից
տուլ ու առեւտրութեան լի թերթը դա-
նում էր ժողովրդի աղօթագիրքը:

Ինչ անէր կառավարութիւնը, ինչպէս
մըցէր այդ կեղեւտ և զուլաւական աղի-
տացիայի դէմ, որ տակն ու վրայ էր ա-
նում ամբողջ ֆրանսիան: Արդարաբա-
տութեան գործը վերանորոգել, այդ կը-
նախակէր կրակի վրայ իւր լցնել. ուս-
տի և նա մտածեց հրապարակ հանել
միջամտութեան և այն էլ դիմումը մի-
ջամտութեան արհաւիրքներով: Օրէնքի
տան ժողովուրդը պարտաւորութիւններ
էին տեսնում հանդիսաւոր մուտք գոր-
ծելու Պարլը, գերուկեղեան խումբը
թշուառութեամբ էր հասարակութեան ու-

ՊԵՏԵՐՈՍԻՐԴ, 12 ղեկտեմբերի,
Դեկտ. 12 ին Ալեքսանդրովսկի ծառա-
անունով տեղի ունեցաւ Կայսր Նիկոլայ
II անուան ժողովրդական տան արգելում
Ժողովրդի արքեցոյթեան ղէմ կողող
հոգաբարձութեան նախագահ Օլգանուրով
գեան պրինցի. պրինցիսն Նզեմիլա Մար-
տիմովիտանովնայի, Մեծ Եշխան Սերգէյ
Միխայլովիչի ներգրովութեամբ: Նախա-
գահի օգնականը, գաղտ. խոր. Տուրչա-
նինով, նախագահի կողմից կարգւոյ հե-
տեւեալը. «Ու բազդ ունեցայ անհաշը
պատահալորէն գիւղույսնդի նորին Մեծու-
թեանը, որ այսօր նշանակած է այս-
տան օրհնութիւնը: Այս ատուիւ Նիժնի-
նովգորովի ցուցաբանողէօի նախկին գե-
ղարտնառական ղաժմինը, որ Բալթի-
գոյն նախագահութեան է ժողովրդի օր-
քնցութեան ղէմ կողող հոգաբարձու:

